

„Élő vízzel” oltuk a szomjúságunkat!

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az Írás mondja, élő víz folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,37-38).

A János-evangéliumnak ezen sorai mély szimbolikus tartalommal bírnak. Éppen ezért nem is töreksem a szöveget a formatörténeti kritika módszereivel elemezni, hanem gondolataimat ezen szimbolika mentén kívánom megfogalmazni. E gondolatok azonnal eszembe juttatják a 63. zsoltár néhány versét és a zsoltár szövegkörnyezetét. Júdea pusztáin élők számára mindennapos tapasztalat volt a szárazság, a víznélküliség. A föld kiszáradásának egyenes következménye az emberi lélek kiszáradása is. Már ebből a zsoltárból is egyértelmű, hogy a zsoltáros a Teremtő Istent tartja az élet urának, az igazi, testi és lelki értelemben is életet adó vízforrásnak. Isten, én Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem! „Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld a víz után” (Zsolt 63,2).

Ez a Jézus szájára adott kijelentés az egyik legmélyebb, amely nemcsak vigasztalást kínál, hanem az élet forrásához, Istenhez irányítja is az ember figyelmét. Az élő vízforrás Isten, aki vízfolyamként mindenre árasztja ingyenes (tehet nem érdemeink elismeréseként) ajándékát (kegyelmét). Figyeljük meg! Életünkben is ott rejlik a szomjúság. Szomjazunk a szeretetre, az elfogadásra, az igazságra, és legfőképpen arra, hogy az életünk értelmet nyerjen. Ez a szomjúság azonban nem csillapítható pusztán földi dolgokkal. Ahogy a Prédikátor könyve is írja: „Minden hiábavalóság!” (Prédikátor 1,2). Az emberi lélek mélyén ott van a vágy, hogy találkozzon Istennel, még ha nem is mindig tudatos ez a keresés. Jézus szavai emlékeztetnek minket arra, hogy ezt a szomjúságot csak Isten tudja betölteni. Az élő víz nem egy múló elégedettséget kínál, hanem az örökkévaló élet forrását nyitja meg.

Jézus nem pusztán azt mondja, hogy aki szomjazik, az találjon megoldást a saját erejéből. Ő hív, személyes kapcsolatot kínál: „Jöjj hozzám!” Jézus hiteles közvetítője Isten kegyelmének. Az élő víz Jézus jelenlétéből és az ő Lelkéből fakad. Az ital, amelyet Jézus kínál, az ő önfeláldozásának gyümölcse. Az utolsó vacsorán Jézus ezt mondja: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28). Ti is ezt cselekedjétek! Igyatok velem a szenvedés kelyhéből, akkor majd életet nyertek, és pedig örök életet. Jézus ígérete nemcsak a szomjúság csillapításáról szól, hanem arról is, hogy akik hisznek Istenben, maguk is az élet forrásává válnak mások számára. Az élő víz folyamai azokban fakadnak, akik átadták az életüket neki, és az ő Lelke által új életet nyertek. Ez a belső forrás azokat az ajándékokat és gyümölcsöket hozza, amelyeket a Szentlélek munkál bennünk: szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, hűség, szelídség, önuralom (Gal 5,22). Az élő víz folyamai túlcsoordulnak, és másokat is megérintenek.

Jézus hívása ma is érvényes. A világ tele van fáradt, megterhelt emberekkel, akik lelki szomjúságukat próbálják különféle módon oltani: sikerekkel, anyagi javakkal vagy éppen elmenekülve a valóság elől. De az élő víz forrását csak Jézuson keresztül, Istenben találhatjuk meg. Az élő víz ígérete nemcsak egyéni megnyugvást, hanem közösségi küldetést is jelent. Aki Jézus gondolatai és mintája szerinti életet él, az életet hordozza és adja tovább. Jézus arra hív, hogy ne csak szomjunkat oltuk Istennél, hanem váljunk az ő szeretetének közvetítőivé is ebben a szomjazó világban. Merítsünk hát az élő vízből, és hagyjuk, hogy rajtunk keresztül mások is rátaláljanak erre az örök forrásra!

Kérdések:

- Valóban szomjazom-e az élő víz után, vagy próbálom mással betölteni lelkem vágyát? Mivel?
- Elfogadom-e Jézus hívását, és merítek-e Isten kegyelméből?
- Az életem vajon az élő víz forrásává vált mások számára, vagy csak magamért élek?

Csizovszki Robi, „Boomerang” közösség, Sopron